

การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม กรณีศึกษา ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตบึงกุ่ม
กรุงเทพมหานคร¹

The Participation of people in Crime Prevention A Case Study of Buengkum
District, Bangkok

ชนิษฐา โഴ๊ะประสิทธิ์²

บทคัดย่อ

การมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม เป็นการให้ความร่วมมือที่จะส่งผลดีต่อกิจการของตำรวจและส่งผลให้ประชาชน และชุมชนเกิดความปลอดภัย ประชาชนให้ความสำคัญและมีส่วนร่วมมากที่สุด พบว่ามีพฤติกรรมการปิดและลงกลอนประตู-หน้าต่างต่างเสมอ เมื่อไม่มีคนอยู่บ้าน มีค่าเฉลี่ย 8.53 รองลงมา คือการหลีกเลี่ยงการเดินทางไปในสถานที่เปลี่ยวร้าง หรือแหล่งมั่วสุม มีค่าเฉลี่ย 8.03 และจะคอยตรวจตรากระเป๋าเงินโทรศัพท์มือถือ หรือสัมภาระต่างๆ ก่อนออกจากร้านค้า หรือสถานที่สาธารณะ มีค่าเฉลี่ย 7.96 โดยปัจจัยที่ทำการศึกษามีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของการมีส่วนร่วมของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ในการป้องกันอาชญากรรม ได้ร้อยละ 38 ประกอบด้วย ความรู้ ความเข้าใจ ในสภาพการเกิดอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชน มากที่สุด (Beta = .285) รองลงมาคือ สภาพแวดล้อมทางสังคมที่เอื้ออำนวยหรือส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือและการมีส่วนร่วม (Beta = .239) และความตระหนักรู้ในปัญหาอาชญากรรม (Beta = .223) ตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

Abstract

It would be more safety to asset and life, when people participate in crime prevention. People always locking their fence, doors, and windows when nobody stays in house, the result showed around 8.53, while avoid traveling into deserted path, secluded road and unlawful place showed around 8.03, finally is always checking their wallet, phone and others before leaving public places, showed around 7.96 respectively. Knowledge, comprehension, awareness, and environment are the factors which affect to people's participation. The result demonstrate that Buengkum's citizens have around 38% participate in crime prevention. Knowledge and comprehension is the most effective factors which the result showed around 0.285 (Beta = 0.285). Next is environment, 0.239 (Beta = 0.239) and

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของการค้นคว้าอิสระเรื่อง การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม กรณีศึกษา ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

² นักศึกษาปริญญาโท โครงการทวีปริญญาโท หลักสูตรทวีปริญญาโททางรัฐประศาสนศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

accordingly awareness, 0.223 (Beta = 0.223). These results were significantly different at the statistical level of 0.01

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาชญากรรมมักเกิดขึ้นในสังคมที่มีกลุ่มคนอาศัยอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก และเมื่อสังคมไทยได้เปลี่ยนผ่านเข้าสู่ยุคไทยแลนด์ 4.0 เทคโนโลยีสารสนเทศได้รับการพัฒนาการติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว แต่ในทางกลับกันก็ทำให้เกิดปัญหาสังคมอื่นๆ ตามมาอย่างมากมายโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาอาชญากรรมที่มีความรุนแรงและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งนอกจากจะมีหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนแล้ว ยังมีภารกิจในการให้บริการประชาชนอย่างรอบด้าน การทำให้ชุมชนหรือสังคมเกิดความเข้มแข็ง รู้จักการป้องกันภัยอาชญากรรมโดยการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างชุมชนให้มีความพร้อมที่จะรับมือ รวมทั้งป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมต่างๆ อย่างยั่งยืน

ปัญหาการแพร่ระบาดของโควิด-19 ส่งผลกระทบต่อประชาชน โดยเฉพาะปัญหาปากท้อง และความเป็นอยู่ของประชาชน สถานประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรมต่างให้ลูกจ้างหยุดงาน กลับไปกักตัวอยู่บ้านหรือบางแห่งปิดกิจการ ต้องเลิกจ้าง ทำให้มีผู้คนตกงาน ไม่มีรายได้หรือบางรายอาจมีรายได้น้อยลง ในขณะที่ภาระค่าใช้จ่ายทั้ง ค่าเช่า ค่าผ่อนบ้าน ผ่อนรถ และค่าใช้จ่ายประจำวันยังคงเดิมหรือเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งมาตรการเยียวยาจากภาครัฐที่ทำได้ไม่ถึง จึงยิ่งบีบคั้น ผลักดันบางคนกลายเป็นมิชฉาชีพ หรือก่ออาชญากรรม และเมื่อเกิดภาวะบีบคั้นหนักเข้าจึงกลายมาเป็นมิชฉาชีพหรืออาชญากรเพื่อความอยู่รอดของตัวเองและคนในครอบครัว สถานการณ์ดังกล่าว ส่งผลให้สถิติการเกิดอาชญากรรมมีแนวโน้มที่สูงขึ้น (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ: 2563)

ประชากรที่อาศัยในเขตบึงกุ่ม ต้องประสบกับปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากมิชฉาชีพและอาชญากร ซึ่งสาเหตุหลักนั้น เกิดจากการที่พื้นที่เขตบึงกุ่มมีจุดเสี่ยงอันตรายอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น จุดอับสถานที่เปลี่ยวต่างๆ บริเวณสะพานลอย บริเวณใต้สะพานลอย บริเวณตึกร้าง อาคารร้าง หรือบริเวณซอยเปลี่ยวที่ขาดแสงสว่าง ทำให้เป็นที่มั่วสุมของเหล่าบรรดามิชฉาชีพทั้งหลาย ในอันที่จะก่อเหตุอาชญากรรมและยาเสพติดได้ (แผนปฏิบัติการประจำปี 2563 สำนักงานเขตบึงกุ่ม) นับวันสถานการณ์ดังกล่าวจะยิ่งทวีความรุนแรงและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น สร้างปัญหาความเดือดร้อนและสร้างความหวาดกลัวให้กับประชาชนที่อาศัยในพื้นที่เขตบึงกุ่มเป็นอย่างยิ่ง

คำถามการวิจัย

1. ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมหรือไม่
2. ปัจจัยด้านความรู้ ความเข้าใจในสภาพการเกิดอาชญากรรมหรือสาเหตุความตระหนักรู้ในปัญหา ประโยชน์และสภาพแวดล้อมทางสังคมมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร หรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานครในการป้องกันอาชญากรรม
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ในการป้องกันอาชญากรรม

ทฤษฎีและแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

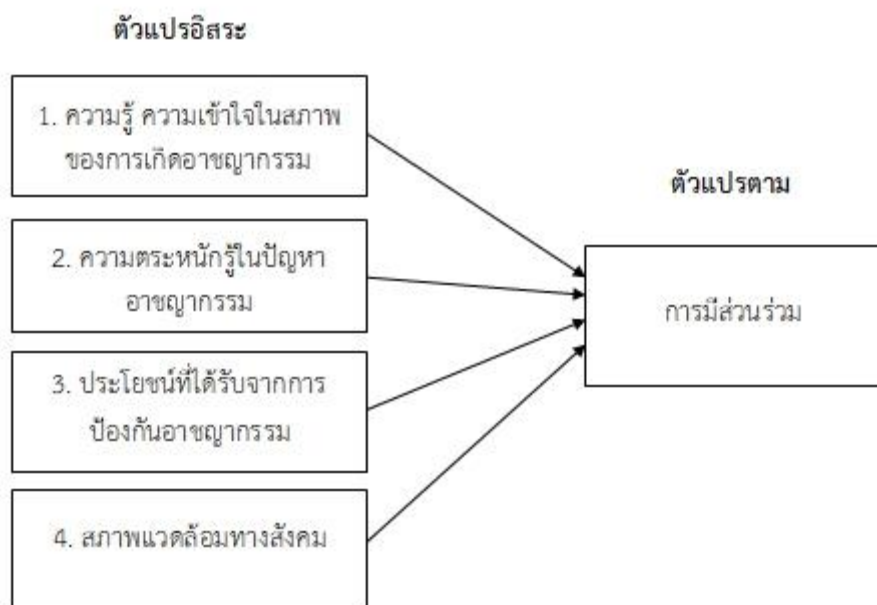
John M. Cohen & Norman T. Uphoff (1977) ได้อธิบายและวิเคราะห์รูปแบบการมีส่วนร่วมโดยสามารถแบ่งออกเป็น 4 รูปแบบ คือ

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้
  - 1.1 ริเริ่มตัดสินใจ
  - 1.2 ดำเนินการตัดสินใจ
  - 1.3 ตัดสินใจลงมือปฏิบัติการ
2. การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ (Implementation) ประกอบด้วย
  - 2.1 การสนับสนุนทางด้านทรัพยากร
  - 2.2 การเข้าร่วมในการบริหาร
  - 2.3 การประสานขอความร่วมมือ
3. การมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ (Benefits) ทางด้านต่างๆ ประกอบด้วย
  - 3.1 ผลประโยชน์ทางด้านวัตถุ
  - 3.2 ผลประโยชน์ทางสังคม
  - 3.3 ผลประโยชน์ส่วนบุคคล
4. การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) ประกอบด้วย
  - 4.1 การควบคุมและการตรวจสอบการดำเนินกิจกรรมทั้งหมด
  - 4.2 การแสดงถึงการปรับตัวในการมีส่วนร่วมต่อไป

จากการทบทวนทฤษฎีรูปแบบการมีส่วนร่วม ของ John M. Cohen & Norman T. Uphoff พบว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม ตามทฤษฎีวิเคราะห์รูปแบบการมีส่วนร่วมทั้ง 4 ระดับ (John M. Cohen & Norman T Uphoff, 1977) ได้อธิบายถึงระดับที่ 1 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ การริเริ่มตัดสินใจ การดำเนินการตัดสินใจ และตัดสินใจลงมือปฏิบัติการ รวมถึง ระดับที่ 2 การมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ (Implementation) ได้แก่ การสนับสนุนทางด้านทรัพยากร การเข้าร่วมในการบริหาร และการประสานขอความร่วมมือ นั้น พบว่าประชาชนมีสิทธิเพียงการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากภาครัฐหรือเจ้าของโครงการเท่านั้น ยังไม่ปรากฏช่องทางในการแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของทางภาครัฐ กล่าวคือ ประชาชนจะเริ่มเข้าสู่การมีส่วนร่วมในระดับที่ 3 ผลประโยชน์ (Benefits) และระดับที่ 4 การมีส่วนร่วมในการประเมินผล (Evaluation) ดังนั้น ภาครัฐหรือหน่วยงานเจ้าของโครงการ ควรเปิดโอกาส และเชิญชวนให้ประชาชน ซึ่งก็คือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียโดยตรง

ได้ร่วมแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรม หรือโครงการต่างๆ ค้นหาสาเหตุของปัญหา วิเคราะห์ความต้องการหรือความจำเป็นของโครงการ พิจารณาถึงผลดี ผลเสียของทางเลือก โดยเปิดโอกาสให้มีการเจรจากันอย่างเป็นทางการ ระหว่างผู้กำหนดนโยบาย เจ้าของโครงการ และประชาชนผู้ได้รับผลกระทบ การเปิดโอกาสดังกล่าวควรทำให้มีการสื่อสารแบบสองทาง มีขอบเขตที่กว้าง โดยให้ประชาชนได้ร่วมวางแผนในขั้นตอนของการเตรียมหรือการดำเนินโครงการ เพื่อนำไปสู่ความคิดเห็นที่จะสามารถลดผลกระทบที่อาจเกิดจากการดำเนินโครงการ หรือการลดปัญหาความขัดแย้งเพื่อให้ผู้มีอำนาจตัดสินใจ นำไปใช้ประกอบการตัดสินใจต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 4.1 : กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

1. หน่วยที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้เป็นกรณีศึกษาประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

2. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลแบบ (Convenience sampling) ตามความสะดวก ได้ทำการแบ่งลักษณะของการรวบรวมข้อมูลในการศึกษา 2 แหล่ง ได้แก่

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (primary Data) โดยทำการรับตอบแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างที่เลือก โดยการสุ่มแบบง่าย ซึ่งใช้เวลาในการเก็บข้อมูล ระหว่างวันที่ 1-30 มิถุนายน 2563 เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์และใช้ในการวิเคราะห์เชิงสถิติต่อไป

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) จากการค้นคว้าตำรา งานวิจัย เอกสารวิชาการที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นข้อมูลในการทำการศึกษาในเรื่องที่ศึกษา

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ ประชาชนในเขตบึงกุ่มที่มีจำนวนทั้งสิ้น 143,079 ราย แบ่งเป็นรายแขวง ได้แก่ ได้แก่ แขวงคลองกุ่ม 69,515 ราย แขวงนวมินทร์ 27,555 ราย และแขวงนวลจันทร์ 46,009 ราย (แผนปฏิบัติการประจำปี 2563 สำนักงานเขตบึงกุ่ม)

จากการคำนวณสูตร โดยใช้สูตร Taro Yamane (1967) ในการคำนวณ โดยมีระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และมีค่าความคลาดเคลื่อนไม่เกิน ร้อยละ 5 ได้จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้ จำนวน 400 ซึ่งในการศึกษานี้ใช้จำนวนตัวอย่างเท่ากับ 250 ราย โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย

4. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลและคุณภาพของเครื่องมือ

งานวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วน คือส่วนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของประชาชนผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการ และตัวแปรสำคัญที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ตามกรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาและส่วนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะอื่นๆ

โดยแบบสอบถามได้มีการพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ (มาตรวัด) มาตรวัดที่ใช้ในการวัดการมีส่วนร่วม และปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมนี้เป็นการสร้างข้อคำถามจากทฤษฎีและนำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านการเรียนรู้ตรวจสอบปรับแก้ไขมาตรวัดจึงมี Content validity กล่าวคือข้อคำถามที่ใช้ถามสามารถวัดได้ตรงและครอบคลุมเนื้อหาสำคัญในสิ่งที่ต้องการ

สำหรับด้านความเชื่อมั่น (Reliability) ของมาตรวัดการศึกษานี้พิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) ของ Cronbach (1970) พบว่ามาตรวัดตัวแปรทุกตัวมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา มากกว่า 0.7 แสดงว่ามาตรวัดที่ใช้มีความน่าเชื่อถือในการวัดสิ่งที่ต้องการวัดซึ่งแต่ละปัจจัยมีค่า Cronbach's Alpha ตามกำหนด

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์เพื่อทดสอบความเชื่อมั่นของมาตรวัดที่ใช้ในการวิจัยนี้ใช้ Reliability Analysis หาค่า Cronbach's Alpha

การหาตัวแปรที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple Regression) วิเคราะห์ลักษณะของตัวแปรที่ศึกษาสถิติร้อยละ Descriptive Statistics, Pearson Correlations และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Multiple Regression Coefficients)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ร้อยละค่าเฉลี่ยค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) Pearson Correlations และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Multiple Regression coefficients)

ผลการวิจัย

1. ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในศึกษา

ข้อมูลพื้นฐานของผู้ประกอบการ ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ เพศหญิง มากกว่า เพศชาย กล่าวคือ ประชากรหญิง ร้อยละ 53.6 และประชากรชาย ร้อยละ 46.4 มีอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 37 ปี (โดยมีอายุต่ำสุด คือ 18 ปี และสูงสุดคือ 60 ปี) ส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด ร้อยละ 46 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 58.8 และมีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 26.8 รองลงมา คือ มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน ร้อยละ 23.2 มีรายได้ต่อเดือนรวมทุกแหล่ง มากที่สุดประมาณ 70,000 บาท และรายได้น้อยที่สุด ประมาณ 10,000 บาท เฉลี่ยเดือนละ 28,316 บาท และมีจำนวนสมาชิกในครอบครัวเฉลี่ย 4 คน

พฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชน ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ประชาชนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการปิดและลงกลอนประตู-หน้าต่างเสมอเมื่อไม่มีคนอยู่บ้าน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 8.53 รองลงมา คือการหลีกเลี่ยงการเดินทางไปในสถานที่เปลี่ยวร้าง หรือแหล่งมั่วสุม มีค่าเฉลี่ยคือ 8.03 และต่ำสุดคือ การติดตั้งระบบสัญญาณกันขโมยภายในบริเวณบ้าน มีค่าเฉลี่ย คือ 5.31 ซึ่งสอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม

2. การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชน ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

พบว่า ความรู้ ความเข้าใจ มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร มากที่สุดเท่ากับ 0.285 รองลงมา เป็นตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมีค่าเท่ากับ 0.239 และความตระหนักรู้มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมเท่ากับ 0.223 ในส่วนของตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม พบว่า บุคคลในครอบครัว มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากที่สุด รองลงคือประชาชนในสังคมและหน่วยงานตามลำดับ

การวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านความรู้ ความเข้าใจ สภาพแวดล้อม และความตระหนักรู้ มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ส่วนตัวแปรด้านประโยชน์ที่ได้รับ มีความสัมพันธ์กับตัวแปรความรู้ ความเข้าใจ ในระดับสูง ($r = 0.747$) และตัวแปรความรู้ ความเข้าใจ มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น ตัวแปรด้านประโยชน์ที่ได้รับ จึงมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ด้วยเช่นกัน

3. ตัวแปรที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

1) ผลการวิเคราะห์ลักษณะของตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรด้านความรู้ ความเข้าใจ ในสภาพการเกิดและสาเหตุการเกิดอาชญากรรม โดยมีความรู้ความเข้าใจที่ว่า คนร้ายมักเลือกเหยื่อที่เป็นเด็ก ผู้หญิง หรือคนชรา มากกว่าผู้ชาย มีค่าเฉลี่ย 8.37 สถานที่เปลี่ยวร้าง และมีด คือสถานที่เสี่ยงที่จะเกิดอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ย 8.32 คนร้ายมักจะเข้ามาขโมยของในเวลาที่ไม่มีคนอยู่บ้านมีค่าเฉลี่ย 8.22 คนร้ายมักแฝงตัวในสถานที่ที่มีผู้คนพลุกพล่าน หนาแน่น หรือสถานที่ท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ย 8.15 และคนร้ายมักจะเข้ามาขโมยของในบ้านที่มีการป้องกันไม่เพียงพอ มีค่าเฉลี่ย 7.99

ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมในการมีส่วนร่วมป้องกันอาชญากรรม พบว่า บุคคลในครอบครัวมีอิทธิพลในการให้ความสำคัญกับการป้องกันอาชญากรรม ค่าเฉลี่ย 7.70 รองลงมาคือประชาชนในชุมชนให้ความร่วมมือ และช่วยกันพัฒนาระบบความปลอดภัยในชุมชนและสังคม มีค่าเฉลี่ย 7.62 และประชาชนมีให้ความร่วมมือช่วยกันพัฒนาระบบความปลอดภัยภายในชุมชนและสังคมมีค่าเฉลี่ย 7.34

ตัวแปรความตระหนักรู้ในปัญหาและความสำคัญของการป้องกันอาชญากรรมของประชาชน ที่อาศัยในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร พบว่าบุคคลจะมีความสุข หากบ้านเมืองไม่มีปัญหาอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.68 การเกิดอาชญากรรมทำให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างหวาดระแวง และไม่มีมีความสุขมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.57 และการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชุมชนเป็นหน้าที่ของประชาชนทุกคนมีค่าเท่ากับ 8.30

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย พบว่าตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิเคราะห์ Durbin - Watson Statistic น้อยกว่า 0.7 ซึ่งสามารถนำเข้าสู่สมการวิเคราะห์ได้ โดยผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุ เพื่อศึกษาตัวแปรอิสระหลายตัวที่มีผลต่อตัวแปรตามมีดังนี้

ค่าคงที่ มีค่า $B = 32.08$ ค่า $Beta =$ ไม่มี ค่า Sig (นัยสำคัญ) = .000

ความรู้ในสภาพอาชญากรรม มีค่า $B = .712$ ค่า $Beta = .285$ ค่า Sig (นัยสำคัญ) = .000

สภาพแวดล้อมทางสังคม มีค่า $B = .302$ ค่า $Beta = .239$ ค่า Sig (นัยสำคัญ) = .000

ความตระหนักรู้ปัญหา มีค่า $B = .283$ ค่า $Beta = .223$ ค่า Sig (นัยสำคัญ) = .002

และผลการวิเคราะห์ค่าการทำนายของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม (R^2) มีค่า = .380 ค่า Durbin Watson = 1.610 และค่า $F = 50.246$

2) ตัวแปรที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร

ตัวแปรที่มีผลต่อแรงอย่างมีนัยสำคัญมี 3 ตัวแปรคือ ความรู้ ความเข้าใจในสภาพการเกิดอาชญากรรม สภาพแวดล้อมทางสังคม และความตระหนักรู้ในปัญหาอาชญากรรม ซึ่งสามารถเขียนสมการของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ได้ดังนี้

$$TBH = .712 TKN + .283 TAW + .302 TEN$$

(3.951**)   (4.201**)   (3.193**)

** ระดับนัยสำคัญ 0.01

$$R^2 = .380 \qquad F = 50.246$$

$$DW = 1.610 \qquad Adj R^2 = .372$$

โดยที่ :

- TBH = การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร
- TKN = ความรู้ความเข้าใจ
- TAW = ความตระหนักรู้
- TEN = สภาพแวดล้อม

จากการทำนายสมการ R^2 หมายความว่า ความรู้ ความเข้าใจ ความตระหนักรู้ และสภาพแวดล้อมสามารถอธิบายการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนที่อาศัยในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 38 พิจารณาค่า B (Unstandardized Coefficients) ในสมการข้างต้น พบว่า ความรู้ ความเข้าใจ เปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร เปลี่ยนแปลงไป 0.712 หน่วย ความตระหนักรู้ เปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม เปลี่ยนแปลงไป 0.283 หน่วย และสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป 1 หน่วย จะทำให้การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม เปลี่ยนแปลงไป 0.302 หน่วย

การเปรียบเทียบผลของตัวแปรอิสระที่มีต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ว่าตัวแปรใดมีมากน้อยกว่ากัน โดยใช้ค่า Standardized Coefficients หรือ Beta กล่าวคือภายใต้การเปลี่ยนแปลงบนฐานเดียวกันของตัวแปรที่มีผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่า ความรู้ ความเข้าใจ มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากที่สุด รองลงมาคือ สภาพแวดล้อม และความตระหนักรู้ ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$TBH = .285 TKN + .223 TAW + .239 TEN$$

(3.951**)   (4.201**)   (3.193**)

**ระดับนัยสำคัญ 0.01

$$R^2 = .380 \qquad F = 50.246$$

DW = 1.610

Adj R² = .372

โดยที่ :

TBH	=	การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ของประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร
TKN	=	ความรู้ความเข้าใจ
TAW	=	ความตระหนักรู้
TEN	=	สภาพแวดล้อม

จากสมการ พบว่า ความรู้ ความเข้าใจในสภาพการเกิดอาชญากรรมของประชาชนในเขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มากที่สุดเท่ากับ 0.285 รองลงมาเป็นตัวแปรด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมเท่ากับ 0.239 และความตระหนักรู้ในปัญหาอาชญากรรม มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมเท่ากับ 0.223 ในส่วนของตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม พบว่า บุคคลในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมมากที่สุด รองลงคือประชาชนในชุมชน สังคมและหน่วยงานตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานการวิจัยที่กำหนดไว้

ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยการวิจัยเชิงสำรวจในภาคสนาม (Field Survey Research) เพียงเท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปควรทำการศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจในโครงการความร่วมมือระยะวัยของภาครัฐอื่นๆ เช่น โครงการประชารัฐร่วมใจดูแลความปลอดภัยแก่ประชาชนในช่วงปีใหม่ หรือ โครงการประชารัฐร่วมใจด้านภัยยาเสพติด ควรมีการรณรงค์ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม จัดทำโครงการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร อบรมความรู้ให้ประชาชนทราบถึงความสำคัญของการป้องกันอาชญากรรมและชักจูงให้ประชาชนหันมาให้ความร่วมมืออย่างจริงจังและต่อเนื่องเสมือนเป็นหน้าที่ของพลเมืองอีกประการหนึ่งและใช้รูปแบบการวิจัยเชิงผสมผสาน (Mixed Research) แบบคู่ขนานเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ (The Convergent Parallel Design) เพื่อให้ทราบข้อมูลทั้งในส่วนของเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพอย่างครบถ้วนทุกมิติ จะทำให้มีผลการวิจัยมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ และมีความละเอียด ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาเกี่ยวกับความต้องการ หรือแรงจูงใจให้ประชาชนสนใจกิจกรรมต่างๆ และสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทำงานแบบเชิงรุก (Proactive) มากกว่าเชิงรับ (Passive) เพื่อที่จะใช้มาตรการป้องกันล่วงหน้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในอันที่จะทำให้ลดจำนวนของการตกเป็นเหยื่อได้มากขึ้นโดยศึกษารูปแบบการสื่อสารที่เหมาะสม เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมสืบเนื่องมาจากผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันอาชญากรรมของ

ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตบึงกุ่ม เป็นสหปัจจัย (Multi Factors) ซึ่งอาจจำเป็นต้องพัฒนารูปแบบและโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมในการป้องกันอาชญากรรม ซึ่งจะสามารถนำไปสู่การพัฒนา รูปแบบการสื่อสารผ่านกิจกรรม การฝึกอบรม หรือโครงการเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

บรรณานุกรม

- เฉลิมเกียรติ ศรีวรขาน. (2555). **นวัตกรรมกระบวนการป้องกันอาชญากรรมของตำรวจไทยในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: บริษัท เอส.อาร์.พรินติ้งแมสโปรดักส์ จำกัด.
- สวัสดี อมรวิวัฒน์, พล.ต.ท. (2532). **การพัฒนาสังคม: แนวทางการพัฒนาชุมชนชีวิตใหม่สู่งานตำรวจชุมชนสัมพันธ์**. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์
- พงษ์พัฒน์ ฉายาพันธ์.(2550). **ความรู้เบื้องต้นทางการปฏิบัติงานตำรวจชุมชนสัมพันธ์และตำรวจรับใช้ชุมชน**. กรุงเทพฯ: วันใหม่
- พงศ์พัฒน์ ฉายาพันธ์.(2542). **มุมมองการจัดการตำรวจในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพมหานคร: ศิลป์สยามการพิมพ์.
- บุญสืบ ไพรเถื่อน.(2524). **ตำรวจรับใช้ชุมชน**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมตำรวจ.
- นวลจันทร์ ทิศนชัยกุล.(2548). **อาชญากรรมการป้องกัน: การควบคุม**.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- จตุพร บานชื่น.(2546). **ปัญหาสังคม:อาชญากรรม**. กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กองบัญชาการตำรวจนครบาล.(2532). **ตำรวจชุมชนสัมพันธ์และประชาสัมพันธ์**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมตำรวจ.
- สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2557). **คู่มือฝึกอบรมข้าราชการตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่งานป้องกันปราบปรามในสถานีตำรวจ**.
- ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์.(2526). **การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม หลักทฤษฎีและมาตรการ (Crime control through environmental design: theory and practice) .** กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- James L. Creighton.(2005). **The Public Participation Handbook: Making Better Decisions Through Citizen Involvement**.
- Uphoff, N.T., & Cohen, J.M.(1979) . **Rural development participation: Concepts and measures for project design implementation and evaluation**. In Rural development monograph No.2 Rural development committee center for international studies. New York: Cornell University.
- Sherry R. Arnstein.(1969). **A Ladder of Citizen Participation**. *Journal of the American Institute of Planners*, 35, pp. 216-224.
- Whisenand, P.M.(1977). **Crime prevention**. New Jersey: Prentice-Hall.

Richard T. LaPiere.(1954). **A Theory of Social Control**.McGraw-Hill Book Company, Inc.

Hirschi, Travis.(1969).**Causes of delinquency**. Berkeley, Calif: University of California Press.

James Wilson & George Kelling.(1982). **Broken Windows: The police and neighborhood Safety (From Criminal Justice System: Politics and Policies**. America: Wadsworth Publishing. P 103-115.

Richard C. Atkinson.(1996). **Hilgard's Introduction to Psychology**.Harcourt College Pub (1775).